

offentligt Anliggende, uden at det interesserer det Offentlige, og i det Dieblit-Ansøgningen er bleven indleveret til, som man saa tør sige, den ene Ende af Statsmaskinen, saa have Under-saatterne en Fordring paa, at den gaaer igjennem hele Statsmaskineriet og at Svaret derpaa bliver tilfattet dem igjennem Dyrigheden. Det er ogsaa en falsk Anskuelse, naar det ved Forordningen af 15de December 1820 er blevet paalagt vedkommende Supplicanter selv at indsende deres Andragender, og det er ogsaa noksom almindeligt bekjendt, at dette ikke heller overholdes i Praxis, men at det Almindelige er, at Ansøgningerne blive indgivne til Dyrigheden og forsynede med dens Erklæring, derpaa gaae ind til Overdyrigheden, ligesom Svaret gaaer samme Vej tilbage. Dette er baade til Lettelse for Supplicanten og tillige stemmende med det hele Forholds Natur; det er virkelig et offentligt Anliggende, at enhver Ansøgning foreligger den offentlige Autoritet til Afgjørelse, og det har heller ingenlunde været Meningen, naar der staaer i § 8, at Erklæringer skulle tilbageleveres forseglede, at paabyde nogen Hemmeligholdelse af hvad der er Grund til, at Ansøgningen ikke er bleven bevilget. Dette vilde desuden stride aldeles imod det Bud i Forordningen, hvorved det paalægges Dyrigheden som en Pligt at vejlede og oplyse Supplicanterne om, hvad der kunde være at rette og forbedre i deres Andragender, især naar Supplicanterne høre til Almuen. Men nu er det aabenbart, at naar en Mand finder sig foranlediget til at gjentage en tidligere Ansøgning, saa kan der ikke gives nogen naturligere Maade at vejlede ham om, hvad der har bevirket, at den tidligere Ansøgning ikke kunde bevilges, end at gjøre ham bekjendt med de Erklæringer, der ere indkomne over den. Det er derfor ogsaa vit-

terligt, at mange Dyrigheder, og navnlig ogsaa Ministerierne i Almindelighed, ikke iagttage nogen Hemmeligholdelse af indkomne Erklæringer, men man oplyser, saavidt man formaaer, Supplicanterne om, hvad der har været Grund til, at deres Ansøgning ikke er bevilget, for at de, dersom de see sig istand dertil, kunne rette det ved en gjentagen Ansøgning; dersom de maatte finde sig foranledigede til at indgive en saadan. Naar man vil betragte Spørgsmaalet i dets Reenhed, saa troer jeg, at man maa erkjende, at dette Forhold i sit Grundvæsen er et offentligt Forhold, men der er et Moment deri, der vedkommer den enkelte Supplican, og derfor vel kan indeholde en Berettigelse for ham til at faae at vide, hvad der er sagt om hans Personlighed. I mange af disse Tilfælde bliver der nemlig afgivet Vidnesbyrd om hans Personlighed, som har megen Analogie med de Vidnesbyrd, der afgives, f. Ex. ved Meddelelse af Studsmaalsbøger. Det er derhos paalagt Dyrigheden at afgive Vidnesbyrd efter bedste Overbeviisning, men Vidnesbyrdet vedkommer jo den Paagjældende, og derfor er det ganske naturligt, at han ønsker at lære det at kjende, og jeg troer virkelig, at, naar man ikke havde den uheldige Affattelsesmaade af Frd. af 1820, saa vilde dette Forhold ordne sig paa en fuldkommen naturlig Maade mellem de Paagjældende; der vilde da være mange Tilfælde, — og det er mig ogsaa bekjendt, at det nu undertiden finder Sted, — hvor Underdyrighederne, naar en Mand henvender sig til dem og beder om et Vidnesbyrd i en eller anden Henseende, navnlig med Hensyn til Andragenders Indgivelse, strax afgive Erklæring uforsøget, saaledes at Vedkommende kan benytte den, som han bedst vil og kan.